

Објављено на веб презентацији
и огласној табли дана 06.02.2019.

Датум истека рока када се
обавештење сматра извршеним
21.02.2019.

Република Србија
РЕПУБЛИЧКА КОМИСИЈА ЗА
ЗАШТИТУ ПРАВА У ПОСТУПЦИМА
ЈАВНИХ НАБАВКИ
Бр. 4-00-1175/2018
Датум 23.11.2018. године
Београд

Републичка комисија за заштиту права у поступцима јавних набавки (у даљем тексту: Републичка комисија), одлучујући о захтеву за заштиту права подносиоца захтева „BFS Servis“ d.o.o. Београд, ул. Хумска бр. 3с, чији је пуномоћник Миша Петровски, адвокат из Београда, ул. Господар Јевремова бр. 45/III/8, поднетом у отвореном поступку јавне набавке услуга чишћења пословних просторија, ЈН бр. ОП-2018-027, за коју је позив за подношење понуда објављен на Порталу јавних набавки 30.08.2018. године, наручиоца ЈП „Транснафта“ Панчево, ул. Змај Јовина бр. 1, у већу састављеном од члана Републичке комисије Жељка Грошете, као председника већа, чланице Републичке комисије Јелене Стојановић и чланице Републичке комисије Јасмине Миленковић, као чланица већа, на основу чл. 139. и 146. Закона о јавним набавкама („Сл. гласник РС“ бр. 124/2012, 14/2015 и 68/2015, у даљем тексту: ЗЈН), на седници одржаној дана 23.11.2018. године, донела је:

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту права подносиоца захтева „BFS Servis“ d.o.o. Београд, поднет у отвореном поступку јавне набавке услуга чишћења пословних просторија, ЈН бр. ОП-2018-027, за коју је позив за подношење понуда објављен на Порталу јавних набавки 30.08.2018. године, наручиоца ЈП „Транснафта“ Панчево, као неоснован.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца захтева „BFS Servis“ d.o.o. Београд, за накнаду трошкова поступка заштите права, као неоснован.

Образложење

У отвореном поступку јавне набавке услуга чишћења пословних просторија, ЈН бр. ОП-2018-027, за коју је позив за подношење понуда објављен на Порталу јавних набавки 30.08.2018. године, наручиоца ЈП „Транснафта“ Панчево (у даљем тексту: наручилац), понуђач „BFS Servis“ d.o.o. Београд, (у даљем тексту: подносилац захтева), поднео је наручиоцу 15.10.2018. године захтев за заштиту права путем препоручене пошиљке.

Предметни захтев поднет је у фази након доношења Одлуке о додели уговора бр. 11411/1-2018 од 05.10.2018. године, којом је уговор у предметном поступку јавне набавке додељен понуђачу „Laniva“ d.o.o. Београд, (у даљем тексту: изабрани понуђач).

У поднетом захтеву за заштиту права подносилац захтева је оспорио стручну оцену своје понуде, наводећи да је наручилац неправилно поступио када је исту одбио као неприхватљиву. Наиме, наручилац је понуду подносиоца захтева одбио као

неприхватљиву из разлога што је подносилац захтева у понуди доставио изјаву којом је под пуном материјалном и кривичном одговорношћу изјавио да је поштовао обавезе које произилазе из важећих прописа о заштити на раду, запошљавању, условима рада и заштити животне средине, што је супротно осуђујућој пресуди Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр. бр. 125055/16 од 03.03.2017. године из области рада радних односа и заштите на раду која је постала правноснажна дана 19.05.2018. године. Међутим, подносилац захтева је истакао да наручилац није поседовао валидан доказ на основу којег би утврдио разлоге за одбијање понуде подносиоца захтева, с обзиром на то да наручилац није позвао подносиоца захтева да достави доказ – потврду из казнене евиденције Прекршајног суда у Београду. Такође је подносилац захтева навео да је у понуди доставио Потврду Прекршајног суда у Београду бр. Prz-2222/2018 од 20.09.2018. године којом је потврђено да подносиоцу захтева четири године пред Прекршајним судом у Београду није изречена мера забране обављања делатности према Закону о прекршајима. Даље подносилац захтева је истакао да му је пресуда Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр. бр. 125055/16 од 03.03.2017. године уручена дана 15.10.2018. године, те да имајући у виду да подносилац захтева има право на жалбу поменуто пресуда није постала правноснажна и да није јасно како је наручилац утврдио да је наведена пресуда постала правноснажна. Ово посебно из разлога што наручилац није могао увидом у ток предмета прекршајних судова како би утврдио идентитет окривљеног нити податак када је пресуда постала правноснажна. На крају је подносилац захтева истакао да је Републички фонд за здравствено осигурање у Одлуци о додели уговора за јавну набавку бр. ЈН 404-1-215/18-24, имао на располагању пресуду Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр. бр. 125055/16 од 03.03.2017. године и да је само констатовао да је подносиоцу захтева поменутом пресудом изречена опомена услед олакшавајућих околности.

Имајући у виду наведено подносилац захтева је предложио да Републичка комисија усвоји поднети захтев за заштиту права, те да му се надокнаде трошкови поступка у укупном износу од 145.500,00 динара и то на име плаћене таксе за захтев за заштиту права у износу од 120.000,00 динара и на име састава захтева за заштиту права од стране адвоката у износу од 25.500,00 динара.

Републичка комисија је 19.10.2018. године примила одговор наручиоца на поднети захтев за заштиту права заједно са комплетном документацијом неопходном за одлучивање о поднетом захтеву.

У одговору на захтев за заштиту права су оспорени сви наводи подносиоца захтева, због чега је предложено да Републичка комисија одбије поднети захтев за заштиту права као неоснован.

Републичка комисија је испитујући основаност предметног захтева за заштиту права, а након прегледа достављене документације о наведеном поступку јавне набавке, одлучила као у изреци решења из следећих разлога:

Наиме, конкурсном документацијом је као један од обавезних услова који понуђач мора да испуни да би учествовао у поступку јавне набавке било прописано да мора доказати да је поштовао обавезе које произилазе из важећих прописа о заштити на раду, запошљавању и условима рада, заштити животне средине, као и да понуђач нема забрану обављања делатности која је на снази у време подношења понуде (75. став 2. ЗЈН). Као доказ испуњености наведеног услова, понуђач је требало да достави Изјаву (Образац бр. 5, у поглављу VI конкурсне документације), којом под пуном материјалном и кривичном одговорношћу потврђује да испуњава услове за учешће у поступку јавне набавке из члана 75. став 2. ЗЈН.

Увидом у конкурсну документацију и то у Образац бр. 5 насловљен као „Образац изјаве понуђача о поштовању обавеза из члана 75. став 2. ЗЈН“ утврђено је да су

понуђачи били у обавези да у оквиру поменутог обрасца под пуном материјалном и кривичном одговорношћу дају изјаву, да су поштовали обавезе које произилазе из важећих прописа о заштиту на раду, запошљавању и условима рада, заштити животне средине, као и да немају забрану обављања делатности, те да поменути образац попуне, овере и потпишу.

Увидом у понуду подносиоца захтева је утврђено да је исти у понуди доставио попуњен, потписан и печатом оверен Образац бр. 5 насловљен као „Образац изјаве понуђача о поштовању обавеза из члана 75. став 2. ЗЈН“ у оквиру којег је дао изјаву под материјалном и кривичном одговорношћу да је поштовао обавезе које произлазе из важећих прописа о заштити на раду, запошљавању и условима рада, заштити животне средине, као и да нема забрану обављања делатности која је на снази у време подношења понуде.

Такође је утврђено да део понуде подносиоца захтева чини и Потврда Прекршајног суда у Београду бр. Прз - 2222/2018 од 20.09.2018. године у оквиру које је потврђено „да правном лицу „BFS Servis“ d.o.o. Београд, ул. Хумска 3ц, за последње четири године пред Прекршајним судом није изречена мера забране обављања делатности по Закону о прекршајима“.

Даљим увидом у расположиву документацију је утврђено да су пресудом Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр.бр.125055/16 од 03.03.2017. године, правно лице „BFS Servis“ d.o.o. из Београда и одговорно лице у правном лицу проглашени одговорним за прекршај из члана 273. став 1. тачка 2. и став 3. Закона о раду и противно члану 111. у вези са чланом 110. став 1. истог Закона, зато што запосленој радници нису исплатили зараду, односно минималну зараду за октобар 2015. године до 30.11.2015. године, услед чега је од стране суда окривљеним лицима тј. правном лицу „BFS Servis“ d.o.o. из Београда и одговорном лицу изречена опомена. Такође, на основу члана 140. став 1. и став 2. тачка 9, члана 141. став 1. и члана 142. Закона о прекршајима, у вези члана 27. став 2. Правилника о накнади трошкова у судским поступцима обавезани су окривљени сваки понаособ да плате трошкове прекршајног поступка у паушалном износу од по 1.000,00 (хиљаду) динара, у року од 15 (петнаест) дана од дана правноснажности пресуде.

Такође, увидом у пресуду Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр.бр.125055/16 од 03.03.2017. године, утврђено је да је од стране суда клаузулом правноснажности потврђено да је поменута пресуда у погледу окривљеног постала правноснажна дана 03.05.2017. године, те да је клаузула о правноснажности издата дана 19.05.2018. године.

Увидом у Одлуку о додели уговора бр. 11411/1-2018 од 05.10.2018. године, Републичка комисија је утврдила да је наручилац до истека рока за подношење понуда благовремено примио две понуде и да је као једино прихватљиву оценио понуду изабраног понуђача, а потом и изабрао као најповољнију понуду, док је понуду подносиоца захтева одбио као неприхватљиву. Наиме, наручилац је понуду подносиоца захтева одбио као неприхватљиву из разлога што је подносилац захтева у понуди доставио изјаву којом је под пуном материјалном и кривичном одговорношћу изјавио да је поштовао обавезе које произилазе из важећих прописа о заштити на раду, запошљавању, условима рада и заштити животне средине, што је супротно осуђујућој пресуди Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр. бр. 125055/16 од 03.03.2017. године из области рада радних односа и заштите на раду која је постала правноснажна дана 19.05.2017. године. Услед наведеног наручилац је понуду подносиоца захтева одбио као неприхватљиву са позивом на одредбу члана 82. став 1. тачка 3, а у вези са ставом 3. тачка 1. ЗЈН.

Чланом 75. став 2. ЗЈН је прописано да је наручилац дужан да од понуђача или кандидата захтева да при састављању својих понуда изричито наведу да су поштовали обавезе које произлазе из важећих прописа о заштити на раду, запошљавању и условима рада, заштити животне средине, као и да немају забрану обављања делатности која је на снази у време подношења понуде.

Сврха наведеног обавезног законског услова је да омогући учешће у поступку јавне набавке понуђачима који су приликом обављања своје делатности поштовали све обавезе из области заштите на раду, запошљавања и услова рада и заштите животне средине, односно да нису учинили повреде прописа из наведених области и то не само приликом састављања својих понуда, већ и у периоду који претходи поступку јавне набавке у коме су намеравали да учествују.

Стога, доказивањем да су поштовали обавезе које дефинише члан 75. став 2. ЗЈН на начин како је то регулисано важећим прописима, понуђачи стичу могућност да учествују у поступку јавне набавке, а наручилац, са друге стране, има право и дужност да у фази стручне оцене понуда, у случају сумње изврши додатне провере на околност да ли су изјаве дате у понуди у погледу испуњавања обавеза прописаних чланом 75. став 2. ЗЈН веродостојне, тј. да ли исти испуњава законске услове за учешће у предметном поступку јавне набавке.

У конкретном случају указивање подносиоца захтева да пресуда Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр. бр. 125055/16 од 03.03.2017. године није постала правноснажна, Републичка комисија је оценила као неосновано, с обзиром на то да је наведеној пресуди којом је Републичка комисија располагала у предметном поступку јавне набавке, од стране суда, клаузулом правноснажности потврђено да је поменута пресуда у погледу окривљеног (конкретно подносиоца захтева) постала правноснажна дана 03.05.2017 године, као и да је клаузула о правноснажности издата дана 19.05.2017. године. Осим наведеног подносилац захтева није доставио доказе којима би доказао супротно, односно да поменута пресуда није постала правноснажна. Једини аргумент подносиоца захтева на наведену околност у поднетом захтеву за заштиту права је да је спорну пресуду примио дана 15.10.2018. године и да је у складу са тим поднео жалбу. Међутим, Републичка комисија наведено указивање подносиоца захтева није могла да прихвати као основано, пре свега из разлога што подносилац захтева није доставио доказе којима би оспорио истинитост клаузуле правноснажности, то и из разлога што је од стране овог органа несумњиво утврђено да је на Порталу за праћење тока предмета Прекршајних судова евидентирано да је жалба која је поднета дана 15.10.2018. године одбачена решењем Прекршајног суда дана 29.10.2018. године. Околност да је подносилац захтева поднео жалбу дана 15.10.2018. године, по оцени Републичке комисије не представља доказ да је подносилаца захтева пресуду Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр. бр. 125055/16 од 03.03.2017. године и примио дана 15.10.2018. године.

Имајући у виду наведено, Републичка комисија је у конкретном случају поклонила веру у истинитост клаузуле правноснажности утиснутој на пресуди Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр. бр. 125055/16 од 03.03.2017. године и оценила да је у питању правноснажна судска одлука (која је својство правноснажности стекла дана 03.05.2017 године, издавањем клаузуле правноснажности од стране суда као доносиоца исте дана 19.05.2017. године).

Услед наведеног у конкретном случају, а имајући у виду утврђено чињенично стање и полазећи од цитиране одредбе закона, по оцени Републичке комисије, наручилац је правилно поступио када је одбио понуду подносиоца захтева као неприхватљиву из разлога што није доставио валидан доказ да испуњава обавезан услов прописан законом и конкурсном документацијом, с обзиром на то да из

правоснажне пресуде Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр. бр. 125055/16 од 03.03.2017. године неспорно произилази да је подносилац захтева осуђен за прекршај из члана 273. став 1. тачка 2. и став 3. Закона о раду, као и члана 111. у вези са чланом 110. став 1. истог Закона, зато што запосленој радници није исплатио зараду, односно минималну зараду за октобар 2015. године до 30.11.2015. године, услед чега је од стране суда подносиоцу захтева и одговорном лицу изречена опомена.

Постојање наведене правоснажне пресуде је несумњив доказ да подносилац захтева не испуњава обавезан услов за учешће у поступку јавне набавке прописан чланом 75. став 2. ЗЈН и конкурсном документацијом, односно доказ да подносилац захтева није поштовао обавезе које произлазе из важећих прописа о заштити на раду, запошљавању и условима рада.

Околност да део понуде подносиоца захтева чини и потврда Прекршајног суда у Београду бр. Прз - 2222/2018 од 20.09.2018. године у оквиру које је потврђено „да правном лицу „BFS Servis“ d.o.o. Београд, ул. Хумска 3ц, за последње четири године пред Прекршајним судом није изречена мера забране обављања делатности по Закону о прекршајима“, иста по оцени Републичке комисије не представља доказ којим се потврђује да је подносилац захтева поштовао све обавезе из области заштите на раду, запошљавања и услова рада и заштите животне средине, већ доказ којим се потврђује испуњеност другог услова прописаног чланом 75. став 2. ЗЈН, а то је да подносилац захтева нема забрану обављања делатности. Дакле, како је сходно садржини конкурсне документације и одредбе члана 75. став 2. ЗЈН, било неопходно да осим тога да немају забрану обављања делатности која је на снази у време подношења понуде, понуђачи докажу и да су поштовали обавезе које произлазе из важећих прописа о заштити на раду, запошљавању и условима рада, заштити животне средине, то је очигледно да подносилац захтева потврдом Прекршајног суда у Београду бр. Прз - 2222/2018 од 20.09.2018. године којом је потврђено да подносиоцу захтева није изречена мера забране обављања делатности по Закону о прекршајима, није доказао да је поштовао све обавезе из области заштите на раду, запошљавања и услова рада и заштите животне средине.

Такође у погледу указивања подносиоца захтева да наручилац није позвао подносиоца захтева да достави доказ – потврду из казнене евиденције Прекршајног суда у Београду и да стога доказ којим је располагао (тј. пресудом Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр. бр. 125055/16 од 03.03.2017. године) није био валидан, Републичка комисија указује да је ирелевантан начин на који је прибављена поменута пресуда, посебно из разлога што начин прибављања спорне пресуде није од значаја са становишта примене одредаба ЗЈН. Осим наведеног из садржине осуђујуће пресуде Прекршајног суда у Београду несумњиво је било могуће утврдити да се истом подносилац захтева и одговорно лице код подносиоца захтева кажњавају за прекршај учињен из области Закона о раду.

На крају је подносилац захтева истакао да је Републички фонд за здравствено осигурање у Одлуци о додели уговора од 23.07.2018. године за јавну набавку бр. ЈН 404-1-215/18-24, имао на располагању пресуду Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр. бр. 125055/16 од 03.03.2017. године и да је само констатовао да је подносиоцу захтева поменутом пресудом изречена опомена услед олакшавајућих околности. У вези са наведеним, Републичка комисија указује да, конкретно за предметни поступак јавне набавке, није од значаја како је и на који начин је један те исти доказ био оцењен од стране неког другог наручиоца, те услед наведеног Републичка комисија није посебно разматрала околности услед којих Републички фонд за здравствено осигурање у неком другом поступку јавне набавке, који није у вези са предметним поступком, пресуду Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр. бр. 125055/16 од 03.03.2017. године, није узео

као одлучујућу за одбијање понуде подносиоца захтева као неприхватљиве. Међутим, Републичка комисија је, опреза ради, проверила и утврдила из садржине Одлуке о додели уговора за ЈН 404-1-215/18-24 да је понуда подносиоца захтева од стране Републички фонд за здравствено осигурање свакако била одбијена као неприхватљива из разлога који нису били у вези са постојањем пресуде Прекршајног суда у Београду бр. 47-Пр. бр. 125055/16 од 03.03.2017. године.

Како је чланом 329. Закона о прекршајима (Сл. гласник РС, бр. 65/2013 и 13/2016) прописано да се изречена санкција правном, физичком и одговорном лицу као и предузетнику брише из евиденције по службеној дужности ако кажњено лице у року од четири године од дана правоснажности одлуке којом је изречена санкција не учини нови прекршај, а имајући у виду да је предметна пресуда постала правоснажна 03.05.2017 године, по оцени Републичке комисије није било потребе за обраћање регистру санкција ради провере да ли је изречена санкција евентуално избрисана из регистра.

Сходно свему наведеном наводи подносиоца захтева су оцењени као неосновани и Републичка комисија констатује да је понуда подносиоца захтева правилно оцењена као неприхватљива у смислу члана 3. став 1. тачка 33. ЗЈН.

Из напред изнетих разлога, Републичка комисија је оценила да је предметни захтев за заштиту права у целини неоснован, због чега је на основу члана 157. став 6. тачка 2) ЗЈН донета одлука као у ставу I диспозитива овог решења.

Чланом 156. став 3. ЗЈН прописано је да ако је захтев за заштиту права основан, наручилац мора подносиоцу захтева за заштиту права на писмени захтев надокнадити трошкове настале по основу заштите права.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, те околност да је Републичка комисија утврдила да је захтев за заштиту права подносиоца захтева неоснован, о захтеву за накнаду трошкова одлучено је као у ставу II диспозитива овог решења.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против одлуке Републичке комисије не може се изјавити жалба.

Против одлуке Републичке комисије може се покренути управни спор подношењем тужбе Управном суду у року од 30 дана од дана пријема исте.

Доставити (по ЗУП-у):

- 1. наручиоцу:** ЈП „Транснафта“ Панчево, ул. Змај Јовина бр. 1;
- 2. подносиоцу захтева:** „BFS Servis“ d.o.o. Београд, ул. Хумска бр. 3с;
- 3. пуномоћнику подносиоца захтева:** Миша Петровски, адвокат из Београда, ул. Господар Јевремова бр. 45/III/8;
- 4. изабраном понуђачу:** „Laniva“ d.o.o. Београд, ул. Владимира Гортана бр. 24/1.